

Records d'un xiquet que feia de tabaleter

Juan Badenes
Tabaleter

A LLÀ PELS ANYS 40 DEL SEGLE PASSAT, no ho recordo exactament, potser el 1945 o 1946, quan jo tenia més o menys 14 anys, vaig pujar per primera vegada a Xodos amb el dolçainer de Tales, el tio Palanques; ell ja era un home. Pujàvem a peu des de Tales carregats amb els nostres instruments i, en arribar a la Lloma, ens vam perdre; no sabíem ben bé quin camí havíem

L'autor d'aquest article acompanyant al dolçainer

de prendre. Un poc esporuguits, perquè era temps de maquis i Guàrdia Civil, vam arribar a un mas i vam trucar a la porta. En contestar des de dins i identificar-se el tio Palanques com el dolçainer de Tales, ens van obrir la porta i ens van rebre molt bé. Ens van acompanyar fins un lloc de la Vega on ja es veia el poble. Era nit fosca però podíem veure el poble perquè feia poc que havien posat la llum elèctrica, em va explicar el tio Palanques.

Amb motiu de la inauguració de la llum aquell any, i només aquell, les festes es van fer el primer diumenge d'octubre, contràriament a tots el altres anys que vaig pujar, que es feien sempre el segon diumenge de setembre.

Dolçainer i tabaleter vam fer cap a casa de l'alcalde, el tio Joan (el pare d'Erundina); d'ella, recorde que era una xica un poc major que jo. Allà, ens vam hostatjar. Entre els records que tinc d'aquell i altres anys que vaig fer de tabaleter a Xodos, destacaria els pastissets: encara puc recordar-me'n perfectament del seu bon gust.

Posteriorment, vaig pujar altres anys a festes, sempre fent de tabaleter. Cada any era el mateix, diumenge a la vesprada-nit fogueretes i ball rodat; dilluns de matí, despertada i pujada a Sant Cristòfol. Les fogueres, les feien molt altes per obligar-nos a parar i tocar més estona. Això no agradava sempre al tio Palanques!

Ens quedàvem a casa de l'alcalde o bé a cal Clavari. Recorde també altres anys d'haver dormit a ca Recaredo, al Molí; recorde un llit molt alt i jo, que era un xiquet, havia de fer grans esforços per pujar-hi.

Són moltes les persones que recorde amb gran afecte d'aquells anys, en citaré algunes que segons m'han dit ja no hi son: l'organista (el tio Pere), el capellà (un home alt i prim), el tio José Socs, la tia Bienvenida (de la fonda), el Correu... Segur, me n'oblidaré molts, perquè han passat tants anys i la memòria ja té alguna llacuna.

Una vegada acabades les festes, també de nit, tornàvem a peu per la Xaparra per a agafar l'autobús.